

Arrest

nr. 295 282 van 10 oktober 2023
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 juni 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 mei 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 juni 2023 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster werd op 10 november 2014 gerepatrieerd naar haar land van herkomst, Armenië. Op 9 januari 2017 legt ze samen met haar echtgenoot een aankomstverklaring af te Bilzen.

Verzoekster dient op 6 december 2021 voor de tiende keer een aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse schoonmoeder. Op 2 juni 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing stelt verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die het beroep verwerpt bij arrest nr. 278 636 van 12 oktober 2022.

Verzoekster dient op 15 november 2022 voor de elfde keer een aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw in functie van haar Nederlandse schoonmoeder. Op 2 mei 2023 neemt de gemachtigde wederom een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 12 mei 2023. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.11.2022 werd ingediend door:

*Naam: Y. (...) Voorna(a)m(en): A. (...) Nationaliteit: Armenië Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...) Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Nederlandse schoonmoeder, de genaamde M. (...), S. (...) (NN. (...)) in toepassing van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat:

Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt verder dat: § 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

Ter staving van de bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Attest van de Armeense ambassade dd. 31.01.2023 waarin wordt gesteld dat betrokkene geen individuele rekening heeft geopend en geen inkomsten ontvangen heeft tijdens de periode van 31.11.2014 - 10.01.2023*
- Attest van de Armeense ambassade dd. 31.01.2023 waarin wordt gesteld dat K. (...) H. (...) (°(...)) geen individuele rekening heeft geopend en geen inkomsten heeft ontvangen tijdens de periode van 31.11.2014 - 10.01.2023*
- attest van het kadaster van de Armeense autoriteiten dd. 16.11.2022 waaruit moet blijken dat bij de opzoeking op datum van 14.11.2022 betrokkene geen onroerend goed heeft in Armenië, dat in de periode 20.11.2014 - 20.11.2022 geen transacties voor het verwerven van onroerende goederen werden geregistreerd, doch dat er een afstand werd geregistreerd van het appartement (...).*
- Attest van het kadaster van de Armeense autoriteiten dd. 18.11.2022 waaruit moet blijken dat bij de opzoeking op datum van 16.11.2022 de echtgenoot van betrokkene (K. (...) H. (...)) geen onroerend goed heeft in Armenië, en dat er van 20.11.2014 tot heden geen transacties voor het verwerven of het afstand doen van onroerend goed werden geregistreerd op naam van betrokkene*
- Geldverzendingen via RIA van referentiepersoon aan K. (...) H. (...) dd. 12.07.2016 (1000 euro), 5.08.2015 (700 euro), 1.07.2015 (150 euro), 14.12.2015 (1700 euro), 5.04.2016 (1000 euro), 19.03.2015 (100 euro)*
- attest OCMW Bilzen dd. 24.01.2023 waaruit blijkt dat betrokkene, haar echtgenoot H. (...) en referentiepersoon geen leefloon en of andere financiële steun genieten + attesten OCMW dd. 1.03.2022*

- attest van hoofdverblijfplaats dd. 26.01.2023 op naam van betrokkene, dd. 3.02.2023 op naam van betrokkene echtgenoot, en dd. 1.02.2023 op naam van referentiepersoon + dd. 03.03.2022 voor referentiepersoon, betrokkene echtgenoot en betrokkene
- rekeninguittreksels BNP Parisbas Fortis op naam van referentiepersoon voor oktober en december 2022
- Individuele rekening op naam van betrokkene echtgenoot, bij de werkgever Bvba (...) voor het jaar 2019
- Loonbrief op naam van betrokkene echtgenoot, bij de werkgever BV (...) voor mei 2021
- Attest van tewerkstelling dd. 03.08.2020 op naam van betrokkene: in dienst bij de (...) van 15.12.2018 - 30.06.2020 + vakantieattest dd. 15.10.2020 van dezelfde werkgever
- Individuele rekening op naam van betrokkene A. (...) voor het jaar 2018 bij de werkgever P. NV
- Loonbrieven op naam van betrokkene bij (...) voor september en oktober 2019, december 2019, januari 2020 - maart 2020, juni 2020
- Loonbrieven op naam van betrokkene echtgenoot H. (...) bij de werkgever (...) Bvba voor februari 2020, april 2020, mei 2020
- arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor onbepaalde tijd tussen (...) en betrokkene echtgenoot H. (...), in dienst vanaf 03.05.2021
- attest van tewerkstelling op naam van betrokkene echtgenoot H. (...) dd. 1.07.2019 van de werkgever Bvba (...)
- voltijdse arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor onbepaalde tijd tussen (...) Bvba en betrokkene echtgenoot H. (...), ingaand op 01.02.2020 + beëindiging van de arbeidsovereenkomst in wederzijds akkoord dd. 30.04.2020
- Loonbrief op naam van betrokkene echtgenoot H. (...) bij de werkgever (...) SPRL voor maart 2017, mei 2017, juni 2017, oktober 2017, november 2017
- loonbrieven op naam van betrokkene bij de werkgever (...) voor de periode december 2021, januari 2022,
- rekeninguittreksels BNP Paribas Fortis: overschrijvingen pensioen voor maart 2021, april 2021, mei 2021, juni 2021, juli 2021, augustus 2021, september 2021, oktober 2021, december 2021, januari en februari 2022
- rekeninguittreksels BNP Parisbas Fortis: overschrijvingen AOW voor maart 2021, april 2021, mei 2021, juni 2021, juli 2021, augustus 2021, september 2021, oktober 2021, december 2021, januari 2022
- rekeninguittreksels BNP Parisbas Fortis: overschrijvingen betaling loon van (...) voor maart 2021
- rekeninguittreksel BNP Parisbas Fortis: overschrijving toekenning Forfait Thuisverpleging voor september 2021
- Overschrijvingen ING van referentiepersoon aan Y. (...), A. (...) dd. 03.01.2022 (100 euro), 24.09.2021 (1000 euro), 22.10.2021 (1000 euro), 8.12.2021 (50 euro), 13.12.2021 (25 euro), 20.12.2021 (25 euro + 50 euro + 100 euro), 28.12.2021 (140 euro), 31.12.2021 (105 euro), 11.01.2022 (15 euro), 24.1.2022 (10 euro + 50 euro + 50euro + 200 euro)
- medisch attest op naam van referentiepersoon dd. 4.03.2022
- attest van inburgering op naam van Y. (...), A. (...) dd. 20.03.2020
- Fiche n° 281.10 voor het jaar 2021 op naam van Y. (...), A. (...)
- certificaat van Elegance Cosmetics op naam van Y. (...), A. (...)
- Cleaning certificate van P. NV van Y. (...), A. (...)
- Overeenkomst en handelshuurovereenkomst tussen (...) nv en betrokkene echtgenoot H. (...) en referentiepersoon
- Jaaropgave 2021 op naam van referentiepersoon
- attest inkomensgarantie voor ouderen voor 2022 op naam van referentiepersoon
- Diploma nr. 1021: kwalificatie kok en tafeldesigner op naam van betrokkene echtgenoot H. (...) + bijvoegsel aan diploma
- Begeleidend schrijven van Z. (...) A. (...) dd. 15.10.2020 aangaande de regularisatieaanvraag van betrokkene en haar echtgenoot

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat er geen sprake is van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon. De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om "overeenkomstig zijn nationaal recht" de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van

de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat zij zich in België (het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen.

Echter, in deze dient te worden vastgesteld dat de referentiepersoon sedert juni 2014 onafgebroken in België verblijft. Zij maakt dan ook reeds jarenlang gebruik van haar recht op vrij verkeer en bleef gebruik maken van haar recht op vrij verkeer wanneer betrokkene later in 2014, in casu op 10.11.2014 gerepatriëerd werd naar het land van herkomst of origine. Betrokkene reisde pas terug opnieuw de Schengenzone in met een Pools visum op 24.12.2016 overeenkomstig de inreisstempel in haar paspoort. Op 9.01.2017 legde zij een aankomstverklaring bij de gemeente Bilzen af dat zij op 6.01.2017 in België was aangekomen. De referentiepersoon kon destijds dus geruime tijd gebruik maken van haar recht op vrij verkeer zonder de aanwezigheid van betrokkene. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. Niets wijst er op dat de referentiepersoon zich ertoe zou gedwongen zien België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd zou worden tot verblijf.

Tevens dient opgemerkt te worden dat:

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene sedert 02.03.2017 officieel gedomicilieerd is op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat zij effectief onvermogen was in haar land van herkomst voor de komst naar België. Betrokkene reisde Schengen opnieuw in in december 2016 en verklaarde België te zijn binnengekomen op 6.01.2017. Betrokkene dient dan ook aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon vóór januari 2017. In deze dient tevens opgemerkt te worden dat betrokkene gezamenlijk met haar echtgenoot K. (...), H. (...) opnieuw naar Schengen/België reisde.

Betrokkene legt ter staving van het ten laste zijn van in het land van herkomst thans bewijzen van geldverzendingen via RIA van referentiepersoon aan haar echtgenoot voor. Bij deze dient opgemerkt te worden dat de laatste geldverzending dateert van 12.07.2016. Dit is meer dan 5 maanden voor zijn komst naar Schengen en België. Het is onduidelijk van welke middelen betrokkene en haar echtgenoot leefde in de tussentijd. Bovendien zijn de geldverzendingen onregelmatig en de bedragen erg wisselend, waardoor het bezwaarlijk te stellen is dat betrokkene en haar echtgenoot duurzaam aangewezen waren op de ondersteuning van de referentiepersoon om in de basisbehoeften te voorzien. Kortom, er blijkt opnieuw niet uit de thans voorliggende documenten dat zij afhankelijk waren van de referentiepersoon om in het levensonderhoud te voorzien in het land van herkomst.

Verder legt betrokkene nog bewijzen voor ter staving van haar vermeende onvermogen in het land van herkomst. In deze dient er te worden opgemerkt dat er op datum van 14.11.2022 geen onroerend goed op naam van betrokkene kan worden teruggevonden in de registers van het kadaster, doch dat er een transactie in de periode november 2014 - november 2022 werd geregistreerd waaruit blijkt dat betrokkene afstand deed van een appartement. Betrokkene was dus weldegelijk vermogend wat betreft onroerende goederen in haar land van herkomst. Zij deed een eigendom van de hand. Uit de andere attesten van de Armeense autoriteiten waarin wordt gesteld dat betrokkene geen inkomsten had/heeft in Armenië, is niet duidelijk om welke aard van inkomsten het gaat (uit arbeid dan wel uit eigendom). Doch blijkt de informatie tegenstrijdig gelet betrokkene weldegelijk een bron van inkomsten had wanneer zij haar eigendom van de hand deed. Kortom, het onvermogen van betrokkene is in zijn geheel bijgevolg niet afdoend aangetoond, wel integendeel.

Onafgezien dat de bewijzen de vermeende afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst niet afdoende kunnen aantonen, blijkt uit de raadpleging van de databank van de RSZ (Dolsis) dat betrokkene geruime tijd zelf tewerkgesteld is (geweest) in België bij verschillende werkgevers. Betrokkene voegt daartoe bij de huidige aanvraag ook de bewijsstukken van toe. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet zich te integreren en te werken. Echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Het dient te gaan om een bestaande, feitelijke toestand tot op elk moment dat betrokkene verzoekt zich met de EU-burger te herenigen. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is. Betrokkene is klaarblijkelijk in staat om zelfstandig bestaansmiddelen uit arbeid te verwerven. Zij is in België in staat om zelfstandig in het levensonderhoud te voorzien. Het feit dat betrokkene of haar echtgenoot in België geld ontvangt van de referentiepersoon kan dan ook bezwaarlijk worden beschouwd als een aspect van ten laste zijn van de referentiepersoon; het dient gezien te worden als een aanvullende schenking in een (schoon)kind-ouderrelatie eerder dan noodzakelijke ondersteuning.

Wat betreft het medisch attest dat betrokkene voorlegt op naam van referentiepersoon, stelt huidige beslissing het reële karakter van de diagnose van referentiepersoon niet ter discussie. Echter, een medische afhankelijkheid is geen criterium voor het ten laste zijn van in de geest van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Het dient te gaan om een financiële en of materiële afhankelijkheid. Bovendien lijkt de referentiepersoon fysiek afhankelijk van betrokkene, dit is tevens de omgekeerde relatie dan wat in artikel 47/1, 2° begrepen wordt. In het kader van een medische afhankelijkheid zijn andere wetsbepalingen voorzien.

Geen van de overige documenten doen afbreuk aan de genoemde bevindingen.

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene op heden voor de 10de maal een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van dezelfde referentiepersoon. Er werd reeds meermaals gemotiveerd waarom betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis of artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Er kan dienstig worden verwezen naar deze weigeringsbeslissingen. Er kan vastgesteld worden dat betrokkene de procedure van gezinshereniging misbruikt, en doelbewust aanvraag na aanvraag indient, enkel en alleen met het oog op het bekomen van een attest van immatriculatie en het daaraan verbonden tijdelijk verblijfsrechtelijk voordeel.

Het gegeven dat betrokkene sedert 2.03.2017 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkenen. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen. Indien betrokkene daadwerkelijk afdoend kon aantonen ten laste te zijn van de referentiepersoon, had zij immers al lang het verblijfsrecht toegekend gezien."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat ze geen

synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 40bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van het materiële motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ter adstruering van haar middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“2.1.1. Algemene regels

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verpachten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.2. Ten laste van de Unieburger - toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoekster - Deze voorwaarde mag niet kennelijk onredelijk zijn

Het is uiteraard zo dat verzoekster in het huwelijk is getreden met Dhr. K. (...) H. (...) en dat de situatie betrekking heeft op hun beiden, aangezien verwerende partij een identieke beslissing genomen jegens beiden. Verzoekster en haar echtgenoot dienen ten laste te zijn van hun Nederlandse (schoon)moeder en zij dienen derhalve afhankelijk te zijn van de materiële steun vanwege haar. De DVZ stelt niet dat verzoekster arbeid zou hebben verricht in Armenië en aangezien zij met een gemeenschap van goederen zijn getrouwd, dient verzoekster de situatie van haar echtgenoot te volgen en wordt haar situatie toegelicht vanuit de optiek van haar echtgenoot (in casu de zoon van de referentiepersoon), doch dient er te worden geaccentueerd dat er in hoofde van verzoekster tevens nieuwe afzonderlijke stukken werden toegevoegd bij de aanvraag ab initio.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet spreekt immers van bloedverwanten in neerdalende lijn beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of “die te hunnen laste zijn”.

Verwerende partij daarentegen stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker hoe dan ook moest aantonen dat hij financieel/materieel afhankelijk was van zijn Nederlandse (schoon)moeder in het land van herkomst en/of afkomst en verwijst integraal naar de eerdere aanvragen van verzoekster, zonder een afdoende analyse van de nieuwe documenten dewelke naar voren werden gebracht.

Het staat buiten betwisting dat verzoekster initieel haar land van herkomst verliet toen zij nog niet de leeftijd van 21 jaar had bereikt. Het attest vanwege de Armeense autoriteiten dewelke nogmaals in bijlagen gevoegd werd, stelt expliciet dat zij voor hun vertrek (gezamenlijk) effectief samen hebben gewoond in Armenië op hetzelfde adres.

Verzoekster werd nadien gedwongen uit het Rijk verwijderd en keerde samen met zijn echtgenoot terug naar België.

Zij vestigden zich bij hun (schoon)moeder en activeerden al reeds gelijkaardige procedures gezinsherenging, dewelke werd afgewezen.

Dit gegeven wordt tevens niet betwist door verwerende partij. Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoekers sedertdien België niet hebben verlaten en zij aldus voorafgaand aan de aanvraag verzoekers ook niet materieel en/of financieel konden ondersteund worden in Armenië.

Verzoekster vertoefde sedertdien in België en was aldus alhier ten laste van haar Nederlandse (schoon)moeder, aangezien zij slechts sporadisch alhier arbeid hebben verricht.

Verwerende partij mag de eis dat het familielid in het herkomstland ten laste moet zijn niet kennelijk onredelijk invullen.

Immers kan DVZ niet eisen dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat in het herkomstland tussen het familielid en de Belgische referentiepersoon, als er op dat ogenblik nog geen verwantschap bestond tussen beiden.

“Zo sprak de RvV zich in arrest nr. 163.233 uit over een situatie waarbij het kind van een Armeense moeder al in België verbleef op het moment dat zijn moeder wettelijk ging samenwonen met een Belg. Omdat DVZ bewijzen eiste van financiële steun vanwege de Belg aan het kind nog voor zijn aankomst in België, vroeg DVZ het onmogelijke van het familielid. De afhankelijkheidsrelatie tussen de Belg en het Armeense kind was immers pas later in België ontstaan, namelijk op het ogenblik van wettelijke samenwoning tussen de Belg en de Armeense moeder. Ook gaat DVZ met een dergelijke interpretatie voorbij aan de bewoordingen van artikel 40bis §2, eerste lid, 3° Vw dat bepaalt dat de aanvrager “te hunnen laste” moet zijn, d.w.z. van de referentiepersoon én van diens echtgenoot of partner en dus niet enkel van de referentiepersoon. De RvV wijst er nog op dat in casu het familielid bij haar vertrek uit het herkomstland minderjarig was en haar moeder vergezelde, wat impliceert dat zij toen ten laste was van haar moeder.”

In casu stond het verwantschap van verzoekster en zijn schoonmoeder uiteraard vast.

Doch, dient er te worden opgemerkt dat verzoeker na haar aankomst in België, niet meer terug is gekeerd naar Armenië. Verwerende partij verwijst integraal naar de beslissingen en laat alle documenten in het kader van de huidige aanvraag buiten beschouwing te weten:

Verzoekster legde initieel de navolgende stukken voor, dewelke vindbaar zijn in het administratief dossier:

- *het attest Nr: xxx dd. 25/04/2019 waaruit blijkt dat verzoeker zijn moeder steeds ingestaan heeft voor de materiële en financiële noden en dat zij voor hun vertrek uit Armenië effectief hebben en samengewoond. Dit attest spreekt expliciet over een situatie in het verleden en aldus voor de aankomst van verzoeker naar België;*
- *het attest Nr: xxx dd. 25/04/2019 waaruit blijkt dat verzoeker geen onroerende goederen en inkomstenbronnen heeft gehad in Jerevan en Armenië. Dit attest spreekt expliciet over een situatie in het verleden en aldus voor de aankomst van verzoeker naar België;*
- *het attest Nr: xxx dd. 03/04/2017 waaruit blijkt dat verzoeker over geen eigendommen of inkomsten beschikt. Dit attest spreekt expliciet over een situatie in het verleden en aldus voor de aankomst van verzoeker naar België;*

Verzoeker heeft in het kader van de bestreden aanvraag nieuwe primordiale attesten naar voren gebracht waaruit blijkt dat verzoekster daadwerkelijk onvermogen was in Armenië en derhalve afhankelijk waren van de materiële en financieel steun vanwege haar Nederlandse schoonmoeder.

- *het attest Nr: NAT-xxx dd. 16/11/2022*
- *het attest Nr: NAT-xxx dd. 18/11/2022*
- *het attest Nr: xxx/2023 dd. 31/01/2023*
- *het attest Nr: xxx/2023 dd. 31/01/2023*
- *verzendingsbewijzen RIA dd. 19/03/2015; dd. 01/07/2015; dd. 05/08/2015; dd. 14/12/2015; dd. 05/04/2016; dd. 12/07/2016.*

Verwerende partij kan zich niet stoelen op het gegeven dat deze attesten enkel betrekking zouden hebben op een situatie op datum van het attest, aangezien ze expliciet betrekking een retroactieve periode namelijk vanaf de période van ‘2014 t.e.m. datum opmaak attesten. Deze attesten impliceren overduidelijk tevens de période voor haar aankomst in het Rijk op 24/12/2016 en

Dat verzoekster “een appartement van haar hand deed” en daardoor kennelijk haar eigen onvermogen heeft gecreëerd raakt kant nog wal.

Door dit criterium te gebruiken lijkt de DVZ ervan uit te gaan dat verzoekster, als zij een eigendom had, het goed verkocht heeft en kon leven van deze opbrengst.

Daardoor zou zij en haar gezin niet meer ten laste zijn de Unieburger. Dat is uiteraard slechts een hypothese van de DVZ. Dit criterium is in strijd met de rechtspraak van het HvJ en de mededeling van de Europese Commissie, omdat lidstaten van de feitelijke situatie moeten uitgaan en niet van hypothetische omstandigheden.

Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) vereist het begrip ‘ten laste’ bovendien hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon. Het bewijs van onvermogen is slechts bijzaak (RvV 26 oktober 2018, nr. 211.725).

Er is geen enkel objectief element in het AD waaruit blijkt dat verzoekster door deze rechtshandeling gelden heeft ontvangen en daardoor niet meer afhankelijk was van de materiële en financiële steun vanwege haar EU schoonmoeder.

Tot slot verwijst verzoeker naar het arrest van RvV 26 januari 2017, nr. 181.327 dewelke in casu parallel kan worden toegepast op de situatie van verzoeker.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de naar voren gebrachte stukken en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothese.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 - 1983, 963.).

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn;

2.1.3. Ten laste van de Unieburger artikel 20 Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (VWEU)

Bovendien is verwerende partij niet nagegaan of er een afhankelijkheidsverhouding bestaat die de toekenning vereist van een verblijfsrecht in de zin van artikel 20 VWEU. Het is bijgevolg niet toelaatbaar, zonder de overgelegde bewijzen van afhankelijkheid te onderzoeken, een aanvraag gezinshereniging van een familielid van een statische Unieburger automatisch af te wijzen omdat niet voldaan is aan de nationale bestaansmiddelenvoorwaarde, wat de DVZ in casu heeft gedaan.

Verwerende partij mag volgens de RvV zich niet beperken tot de vaststelling dat het familielid niet financieel ten laste was van de referentiepersoon en dient zij haar onderzoek te moeten uitbreiden tot de andere afhankelijkheden die aangevoerd werden, zoals de nood aan verzorging en de mentale en sociale en/of fiaciele afhankelijkheid.

Wanneer niet voldaan is aan de nationale voorwaarden voor gezinshereniging, kan een meerderjarig derdelands familielid van een statische Unieburger toch een verblijfsrecht hebben op grond van artikel 20 Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (VWEU). Dat is het geval wanneer er tussen beiden een zodanige afhankelijkheid bestaat dat de statische Unieburger de Europese Unie zou moeten verlaten mocht zijn familielid geen verblijfsrecht krijgen. Deze afhankelijkheid moet niet noodzakelijk financieel zijn van aard, maar kan bijvoorbeeld ook materieel, logistiek of affectief zijn. Dat volgt uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV, 27 mei 2021, nr. 255.139) dat gebaseerd is op rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ, 27 februari 2020, nr. C-836/18). Deze rechtspraak heeft verregaande gevolgen en creëert een ruimer recht op gezinshereniging voor ‘afhankelijke’ familieleden van statische Belgen.

Uit bovenstaande rechtspraak volgt dat derdelands familieleden van een statische Belg soms een ruimer recht hebben op gezinshereniging dan voorzien in huidig artikel 40ter, §2 Vw. Bij bewezen afhankelijkheid van de Belg die ze willen begeleiden of vervoegen zal DVZ het verblijfsrecht toch moeten erkennen ook al is niet voldaan aan (één of meerdere van) de voorwaarden voor gezinshereniging (bv.

bestaansmiddelen - voldoende huisvesting - ziekteverzekering - ten laste in herkomstland). Deze afhankelijkheid kan in beide richtingen bestaan: het derdelands familielid ten aanzien van de Unieburger, maar ook omgekeerd.

Uit de naar voren gebrachte medische stukken blijkt immers dat Mevr. M. (...) S. (...) aan zeer ernstige medische aandoeningen lijdt.

Het staat buiten kijf dat verzoekster effectief samenwoont met haar en dat zij dagelijks mantelzorg behoeft vanwege hen. Zij is derhalve thans integraal afhankelijk van verzoekster.

Verzoekster verwijst in deze zin naar het medisch attest van Dr. A. (...) (...) (Stuk Nr: 5 aanvraag ab initio), alwaar expliciet gesteld wordt dat de referentiepersoon voor de ADL zorg en mobilisatie continue hulp nodig heeft en dat hiervoor de inschakeling van haar familie als mantelzorgers onontbeerlijk is. Er wordt tevens geattesteerd dat de EU referentiepersoon woonachtig is op het zelfde adres als verzoekster zelve.

2.1.4. Ten laste van de Unieburger - toepassing op de feiten situatie in casu in hoofde van verzoekster

Art. 40bis § 1 vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

Het ‘ten laste zijn’ is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Deze materiële steun moet verzoekster toelaten om minimaal te kunnen overleven in haar herkomstland of gewone verblijfplaats, rekening houdende met zijn financiële en sociale omstandigheden.

Men is als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als men in de maanden vóór de aanvraag voor gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland of de gewoonlijke verblijfplaats.

Verwerende partij moet daarbij tevens rekening houden met de financiële en sociale omstandigheden.

De hoedanigheid van een familielid ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner. Dit mag met elk passend bewijsmiddel aangetoond worden.

Verwerende partij onderzoekt niet afdoende of verzoekster ten laste was van haar schoonmoeder in Armenië en houdt geen rekening met de navolgende stukken dewelke steeds betrekking hebben op een situatie in het verleden.

- het attest Nr: xxx dd. 25/04/2019 waaruit blijkt dat verzoeker zijn moeder steeds ingestaan heeft voor de materiële en financiële noden en dat zij voor hun vertrek uit Armenië effectief hebben en samengewoond (d.i. situatie in het verleden).
- het attest Nr: xxx dd. 25/04/2019 waaruit blijkt dat verzoeker geen onroerende goederen en inkomstenbronnen heeft gehad in Jerevan en Armenië (d.i. situatie in het verleden).
- het attest Nr: xxx dd. 03/04/2017 waaruit blijkt dat verzoeker over geen enkele eigendommen of inkomsten beschikt (d.i. situatie in het verleden).

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing niet dat de aan verzoekster verleende bijstand oprecht en structureel van aard is. Dit element wordt niet betwist, evenmin besproken in de bestreden beslissing.

De eis van de DVZ dat men minstens 6 maanden financiële steun moet bewijzen is - des ondanks dat het strijdig met de mededeling van de Europese Commissie - in casu voorgelegd. Verwerende partij heeft de nieuwe stukken vanwege verzoekers niet in aanmerking genomen.

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Verzoekers kunnen enkel vaststellen dat de diverse formele stukken dewelke aan het administratief dossier werden toegevoegd totaal niet in aanmerking werden genomen en de en dat verzoekers effectief aan art. 40bis § 2, 4° vreemdelingenwet voldoen.”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster niet aantoonde in het land van herkomst ten laste te zijn geweest of deel uitgemaakt te hebben van het gezin van de referentiepersoon, haar schoonmoeder.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De aangevoerde schending van de bovenvermelde beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, aangezien de bestreden beslissing is genomen met toepassing van deze beslissing. Deze bepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Uit artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet volgt dat de ‘andere’ familieleden “*in het land van herkomst*” ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. Uit artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet volgt dus dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een verblijfsrecht als “*ander familielid*” te verlenen indien de aanvrager aantoonst dat hij in het land van herkomst ten laste is van de Unieburger die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen, ofwel dat hij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de Unieburger die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.

Wat het karakter ‘ten laste’ betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: “*De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan*” (cf. Arrest Lebon van 18 juni 1987).

Het Hof van Justitie oordeelde in haar arrest *Jia* van 9 januari 2007 ook als volgt: “*onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.*”

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “*in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie*” in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet merkt de Raad dan ook op dat – hoewel de bewoordingen “*in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin*”, vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) – dit artikel onbetwistbaar een omzetting vormt van artikel 3, lid 2, onder a) van de Burgerschapsrichtlijn (cf. memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Er moet worden vastgesteld dat artikel 3, lid 2, a) van de Burgerschapsrichtlijn vereist dat, om te kunnen worden beschouwd als “*andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden*”, de betrokkene moet aantonen dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet. Deze voorwaarde is duidelijk en wordt hernomen in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Hoewel moet worden benadrukt dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (cf. HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone* e.a., punt 28), moet thans worden vastgesteld dat de rechtspraak van het Hof van Justitie, en dan in het bijzonder het arrest *Rahman* (cf. HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*), er geenszins toe leidt aan te nemen dat de voorwaarde dat de betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, op een andere manier zou moeten worden geïnterpreteerd.

Verzoekster betoogt dat DVZ niet kan vereisen dat er een afhankelijkheidsband wordt aangetoond in het land van herkomst indien er op dat ogenblik nog geen verwantschap bestond tussen verzoekster en de referentiepersoon. Dit argument werd door verzoekster eveneens aangevoerd in het kader van haar beroep dat heeft geleid tot arrest nr. 278 636 van 12 oktober 2022. In dit arrest, hetgeen inmiddels gezag van gewijsde heeft verkregen, oordeelde de Raad:

“*Waar verzoekster aanvoert dat zij nog niet verwant was met de referentiepersoon voor haar aankomst op het grondgebied, dient in dit verband opmerkt te worden dat uit het administratief dossier en de nota met opmerkingen blijkt dat verzoekster op 24 november 2014 in het huwelijk trad met haar echtgenoot. Op 9 januari 2017 legden verzoekster en haar echtgenoot een aankomstverklaring af bij de stad Bilzen. Er blijkt aldus dat verzoekster al ruim twee jaar getrouwd was met de zoon van de referentiepersoon voor haar aankomst op het grondgebied. Er blijkt met andere woorden dat verzoekster voor haar aankomst in België wel degelijk getrouwd was met een bloedverwant in neergaande lijn van een Unieburger. Gelet op deze elementen ziet de Raad geenszins in waarom er niet van verzoekster verwacht kan worden dat zij*

reeds in haar land van herkomst een afhankelijkheidsrelatie onderhield met haar Nederlandse schoonmoeder.”

Verzoekster herneemt op identieke wijze de kritiek die zij reeds in haar verzoekschrift in de hierboven vermelde procedure heeft aangehaald. Er worden verder geen nieuwe elementen aangevoerd die toelaten af te wijken van de beoordeling die hieromtrent reeds werd gedaan door de Raad. Ook haar betoog dat ze België niet meer zouden hebben verlaten waardoor zij voorafgaand aan de aanvraag niet konden gesteund worden door de referentiepersoon in Armenië, houdt geen steek. Verzoeksters betoog is niet ernstig.

Waar verzoekster beweert dat ze de leeftijd van 21 jaar nog niet had bereikt op het moment dat ze haar land van herkomst verliet, kan ze evenmin worden gevolgd. Het valt niet te betwisten dat verzoekster op het moment dat ze in 2014 wordt gerepatriëerd naar haar land van herkomst reeds de leeftijd van 25 jaar had bereikt. Wanneer verzoekster later in 2017 het land weer binnenkomt, heeft ze de leeftijd van 28 jaar. Verzoekster kan niet ernstig worden gevolgd waar ze aanvoert dat ze nog geen 21 was bij het verlaten van Armenië.

Vervolgens betwist verzoekster het motief dat zij in haar land van herkomst niet ten laste zou zijn geweest van de referentiepersoon. Ze meent dat verweerder geen rekening heeft gehouden met volgende stukken, waaruit zou moeten blijken dat ze daadwerkelijk onvermogen was in Armenië en derhalve afhankelijk was van de steun van de referentiepersoon:

- attest nr. xxx van 24 april 2019
- attest nr. xxx van 25 april 2019
- attest nr. xxx van 3 april 2017
- attest nr. NAT-xxx van 16 november 2022
- attest nr. NAT-xxx van 18 november 2022
- attest nr. xxx/2023 van 31 januari 2023
- attest nr. xxx/2023 van 31 januari 2023
- verzendingsbewijzen RIA van 19/03/2015; 01/07/2015; 05/08/2015; 14/12/2015; 05/04/2016; 12/07/2016.

De Raad bemerkt vooreerst dat de attesten van 2017 tot en met 2019 niet werden voorgelegd bij de verblijfsaanvraag. Zelfs indien zij zich in het administratief dossier bevinden, kan niet van verweerder worden verwacht dat hij bij het beoordelen van de aanvraag uitdrukkelijk motiveert omtrent stukken die niet zijn voorgelegd bij de aanvraag. Het komt aan verzoekster zelf toe om bij het indienen van haar verblijfsaanvraag alle pertinente elementen en stukken voor te leggen die ze noodzakelijk acht voor de beoordeling van haar aanvraag.

Wat de andere stukken betreft, merkt de Raad het volgende op. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster betoogt, worden deze stukken wel in de bestreden beslissing besproken. Verweerder motiveert immers als volgt:

“Betrokkene legt ter staving van het ten laste zijn van in het land van herkomst thans bewijzen van geldverzendingen via RIA van referentiepersoon aan haar echtgenoot voor. Bij deze dient opgemerkt te worden dat de laatste geldverzending dateert van 12.07.2016. Dit is meer dan 5 maanden voor zijn komst naar Schengen en België. Het is onduidelijk van welke middelen betrokkene en haar echtgenoot leefde in de tussentijd. Bovendien zijn de geldverzendingen onregelmatig en de bedragen erg wisselend, waardoor het bezwaarlijk te stellen is dat betrokkene en haar echtgenoot duurzaam aangewezen waren op de ondersteuning van de referentiepersoon om in de basisbehoeften te voorzien. Kortom, er blijkt opnieuw niet uit de thans voorliggende documenten dat zij afhankelijk waren van de referentiepersoon om in het levensonderhoud te voorzien in het land van herkomst.

Verder legt betrokkene nog bewijzen voor ter staving van haar vermeende onvermogen in het land van herkomst. In deze dient er te worden opgemerkt dat er op datum van 14.11.2022 geen onroerend goed op naam van betrokkene kan worden teruggevonden in de registers van het kadaster, doch dat er een transactie in de periode november 2014 - november 2022 werd geregistreerd waaruit blijkt dat betrokkene afstand deed van een appartement. Betrokkene was dus weldegelijk vermogend wat betreft onroerende goederen in haar land van herkomst. Zij deed een eigendom van de hand. Uit de andere attesten van de Armeense autoriteiten waarin wordt gesteld dat betrokkene geen inkomsten had/heeft in Armenië, is niet duidelijk om welke aard van inkomsten het gaat (uit arbeid dan wel uit eigendom). Doch blijkt de informatie

tegenstrijdig gelet betrokkene weldegelijk een bron van inkomsten had wanneer zij haar eigendom van de hand deed. Kortom, het onvermogen van betrokkene is in zijn geheel bijgevolg niet afdoend aangetoond, wel integendeel.”

Hij motiveert met betrekking tot de geldstortingen dat de laatste storting dateert van vijf maanden voor het verlaten van het land van herkomst. Het is verder niet duidelijk van welke middelen verzoekster in de tussentijd heeft geleefd. Daarnaast motiveert verweerder dat de geldstortingen een onregelmatig karakter hebben, waardoor niet kan worden gesteld dat verzoekster duurzaam op deze gelden was aangewezen om in haar basisbehoeften te voorzien.

Verzoekster betoogt daarentegen dat verweerder niet zou betwisten dat de bijstand die ze van de referentiepersoon ontvangt *“oprecht en structureel”* van aard is. Verzoekster kan hierin echter geenszins worden gevolgd. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat verweerder wel uitdrukkelijk betwist dat de financiële steun structureel van aard is. Verzoekster brengt geen elementen bij die dit motief kunnen weerleggen.

Ze stelt tevens dat ze heeft bewezen dat ze minstens zes maanden financiële steun heeft ontvangen van de referentiepersoon. De Raad ziet echter niet in welk belang verzoekster heeft bij deze kritiek. Nergens uit de Vreemdelingenwet blijkt dat per definitie aan de vereiste van het ‘ten laste zijn’ is voldaan wanneer men aantoon gedurende minstens zes maanden financiële steun te hebben ontvangen. *In casu* heeft verweerder op redelijke en zorgvuldige wijze geoordeeld dat niet duidelijk is van welke middelen verzoekster leefde gedurende de laatste vijf maanden voor haar komst naar België, zodat niet wordt aangetoond dat verzoekster was aangewezen op de financiële steun van de referentiepersoon om in haar eigen levensonderhoud te voorzien. Verweerder kan dan ook op goede gronden stellen dat *“opnieuw niet [blijkt] uit de thans voorliggende documenten dat zij afhankelijk waren van de referentiepersoon om in het levensonderhoud te voorzien in het land van herkomst”*.

Met betrekking tot de voorgelegde attesten, motiveert verweerder dat niet voldoende is aangetoond dat verzoekster effectief onvermogen was in haar land van herkomst. Hij wijst op het feit dat verzoekster afstand heeft gedaan van een appartement. Verweerder besluit daaruit dat verzoekster weldegelijk vermogen was wat betreft onroerende goederen in het land van herkomst. Wat de attesten van 31 januari 2023 betreft, motiveert verweerder dat niet duidelijk is om welke aard van inkomsten het gaat. Deze informatie wordt bovendien tegengesproken door het feit dat verzoekster weldegelijk een bron van inkomsten uit onroerende eigendom had.

Verzoekster argumenteert dat de attesten van 31 januari 2023 ook betrekking hebben op de periode voorafgaand aan haar aankomst in België en dus als bewijs van haar onvermogenheid moeten worden aanvaard. Verweerder betwist inderdaad niet dat de voorgelegde stukken betrekking hebben op de periode in het land van herkomst voorafgaand aan haar komst naar België, doch hij merkt op dat het onduidelijk is op welke inkomsten deze attesten betrekking hebben. Bij gebrek aan dergelijke informatie, kunnen deze attesten op zich niet bewijzen dat verzoekster onvermogen was in het land van herkomst. Verzoekster brengt geen elementen aan die dit motief kunnen weerleggen.

Bovendien heeft verweerder op redelijke en zorgvuldige wijze geoordeeld dat het bezitten van een onroerend goed, en er vervolgens afstand van doen, minstens een indicatie vormt van het feit dat verzoekster niet onvermogen is. Verzoekster meent daarentegen dat dit motief kant noch wal raakt. Het motief dat zij daarom niet afhankelijk zou kunnen zijn van de referentiepersoon, is volgens haar slechts hypothetisch. Ze stelt dat er geen enkel bewijs voorligt dat ze gelden heeft ontvangen in ruil voor haar appartement. De Raad merkt op dat er in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster afstand heeft gedaan van haar onroerend goed. Er wordt geenszins beweerd dat het om de verkoop van een onroerend goed zou gaan, waarbij verzoekster gelden zou hebben ontvangen. In zoverre verzoekster kritiek uit op het feit dat er door verweerder wordt beweerd dat zij van de opbrengsten van deze verkoop kan leven, is het betoog dan ook niet dienstig. Zulke motieven kunnen immers niet in de bestreden beslissing worden gelezen. Het gegeven dat verzoekster een onroerend goed bezat, waarvan zij vervolgens afstand heeft gedaan, is geen hypothese doch wordt concreet aangetoond door het attest van het kadaster van 16 november 2022. Dat verweerder hieruit afleidt dat verzoekster niet onvermogen is, komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor. Dat het bewijs van onvermogen slechts bijzaak is, is te dezen irrelevant gelet op het feit dat ook het ‘ten laste zijn’ niet afdoende is aangetoond.

Vervolgens voert verzoekster de schending aan van artikel 20 van het VWEU. Ze betoogt dat de referentiepersoon ernstig ziek is en zij mantelzorg nodig heeft. Verzoekster houdt voor dat de

referentiepersoon van haar afhankelijk is. Betreffende het medisch attest, motiveert verweerder in de bestreden beslissing dat dit geen criterium is voor het 'ten laste zijn' in de zin van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Hij bemerkt daarnaast ook dat de referentiepersoon sinds juni 2014 onafgebroken in België verblijft. Dit betekent dat zij reeds jarenlang gebruik maakte van haar recht op vrij verkeer en hiervan ook bleef gebruikmaken wanneer verzoekster in november 2014 werd gerepatriëerd naar haar land van herkomst. De referentiepersoon kon destijds dus geruime tijd gebruik maken van haar recht op vrij verkeer zonder de aanwezigheid van betrokkene. Verweerder besluit dat niets erop wijst dat de referentiepersoon ertoe zou worden gedwongen om België of de Europese Unie te moeten verlaten indien aan verzoekster geen verblijfsmachtiging wordt toegekend.

De Raad bemerkt dat verzoekster in het kader van de huidige procedure geen nieuwe elementen bijbrengt die dit motief kunnen weerleggen. Ze verwijst opnieuw naar het medisch attest dat werd voorgelegd bij de aanvraag en waarover verweerder zich reeds heeft uitgesproken. Het feit dat verzoekster een andere mening is toegedaan, doet geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing. In wezen geeft verzoekster hiermee louter een eigen versie van of verklaring voor de feiten weer, zodat ze in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Verder brengt verzoekster evenmin concrete elementen aan ter weerlegging van het motief dat de referentiepersoon reeds jaren lang gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer zonder dat verzoekster zich in die periode op het grondgebied bevond. Tenslotte merkt de Raad op dat het betoog van verzoekster is gestoeld op de premisse dat de referentiepersoon een statische Belg betreft, *quod non in casu*. De referentiepersoon heeft immers de Nederlandse nationaliteit, waardoor het betoog niet dienstig is.

Het enige middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN